

I

Jednog osuđenika na smrt, jednog dečaka poslao sam u gasnu komoru u Hantsvilu. Tog jednog i nikog više. Ja ga uhapsio, ja svedočio. Bio sam tamo i posetio ga dva il' tri puta. Mislim tri puta. Poslednji put beše na dan smaknuća. Nisam mor'o da idem al' sam otiš'o. A nisam hteo. Stvarno nisam hteo d' idem. Ubio je četrnaestogodišnju devojčicu i sad vam kažem da nikad nisam imao nikakvu veliku želju da ga vidim a kamoli da prisustvujem izvršenju kazne a opet sam otišao. Po sudskim papirima bio je to zločin iz strasti a on mi je reko da nije bilo nikakve strasti. Izlazio je s tom malom mada je bila baš klinka. Devetnaest godina, tol'ko je on imao. I još mi je rek'o da je oduvek hteo nekog da ubije, oduvek što može da se seti. Kad bi ga pustili, rekao je, opet bi to uradio. Pravo ću u pakao, tako je rekao, znao je to. Ja sam čuo kad mi je to rekao. Ne znam šta o tome da mislim. Baš ne znam. Nikad do tada nisam sreo nekog takvog i počeh da se pitam da možda nije neka nova vrsta. Gledao sam dok su ga vezivali i onda zatvorili vrata. Možda je bio malo nervozan ali to je sve. Stvarno verujem da je znao da će za petnaest munuta biti u paklu. Čvrsto sam uveren. Puno puta sam mislio o tome. Nije bilo s njim teško da se priča. Zvao me je šerif. A ja nisam znao šta s njim da pričam. Šta da kažeš čoveku koji sam kaže da nema dušu? Zašto bilo šta reći? Mnogo sam o tome razmišljao. Ali on je bio ništa prema onome što se valjalo iza brda.

Kažu da su oči ogledala duše. Ja ne znam kakvi prozori su oči i čini mi se da i ne želim da znam. Postoji i drugi pogled na svet i drugačije oči koje na svet drugačije gledaju i u tom pravcu ovo ide. To je dovelo do mesta do koga nisam mogao ni da pomislim da ću ikada dospeti. Tamo negde postoji pravi živi prorok uništenja i ja neću da se s njim sretnem. Znam da postoji. Video sam njegovo delo. Jednom sam prošao ispred tih očiju. Neću ponovo. Uopšte neću da se junačim da se isprsim ili da krenem da ga sretnem. Nije to samo zato što sam ostario. A voleo bih da je zbog toga. Možda to nije ni ono što bih hteo da učinim. Isto sam oduvek znao da čovek mora da ima neku spremnost da umre, ne kažem želju da bi se bavio ovim poslom. Oduvek je to istina. Nema tu ništa slave, to ti je posao i to je to. Ako nisi na to spreman, oni će to znati. Videće ko si u tvojim sopstvenim otkućajima srca. Čini mi se, najzad, da je osnovno šta želiš da postaneš. I mislim da čovek mora biti spreman da rizikuje svoju dušu. A ja to neću učiniti. I mislim da to nikad neću učiniti.

Zamenik šerifa ostavio je Čigura da stoji u uglu kancelarije sa rukama iza leđa i vezanim lisicama. On je seo u stolicu sa točkićima, skinuo šešir, podigao noge na sto i mobilnim telefonom pozvao Lamara.

Tek što je ušao u sobu. Imao je na sebi nešto kao što je boca sa kiseonikom za emafizem ili za tako nešto. Onda je imao crevo koje se sa unutrašnje strane rukava spuštalo sve do nekakvog pištolja za uspavljivanje kakav se koristi u klanicama. Da, gospodine. Pa na to je ličilo. Može to da se vidi. Da, da, gospodine. Ja sam tu, držim ga na oku. Tako je, gospodine.

Onda je zamenik ustao sa stolice, skinuo svežanj ključeva koji mu je visio za pojasom i otključao zaključanu fijoku stola da bi uzeo ključeve zatvorske ćelije. Bio je malo nagnut nad stolom kad Čigur čučnu i spusti svoje pozadi vezane ruke do visine svojih kolena. Malo se zaljuljao i podvukao lisice ispod svojih nogu i odmah se bez napora uspravio. Njegove vezane ruke bile su sad ispred njega. Uradio je sve ovo s lakoćom i činilo se da je to obavljao puno puta. Prebaci vezane ruke preko glave zamenika šerifa, odbaci se u vazduh i sa oba kolena udari pozadi u zamenikov vrat, istovremeno zatežući lanac.

Obojica se skotrljaše na pod. Zamenik je pokušavao da ubaci svoje šake pod lanac koji ga je davio ali nije uspevao. I dalje na podu, Čigur je zatezao lanac dok su mu kolena bila između

ruku. Lice mu je bilo okrenuto u stranu. Zamenik je uspeo da se pridigne, poče da ide postrance, divlje tresući telom, zape tako i prosu kantu za smeće, zakači i stolicu koju njeni točkići prebaciše na drugi kraj sobe. Zakačio je nogom vrata koja se zalupiše uz tresak a otirač za noge se prevrnuo. Krv mu je izbi-la na usta. Davila ga je njegova rođena krv. Čigur je stezao sve jače. Lisice su već presekle kožu i zarivale se sve dublje u vrat. Desna zamenikova arterija puče i mlaz krvi šiknu preko cele sobe, udari u zid i poče da se sliva. Zamenikove noge usporiše pa stadoše. Ležao je, a laki trzaji prolazili su kroz njegovo telo. I onda se umirio. Čigur je takođe bio na podu, bešumno je disao, još uvek držeći zamenika u zagrljaju. Kad je ustao, uze zamenikove ključeve, oslobodi svoje ruke, zamenikov revolver zadenu za pojas i ode do kupatila.

Preko zglobova pusti hladnu vodu sve dok ne stade krvarenje. Zubima rascepi peškir, napravi kao trake, kao zavoje, i uveza zglobove. Vratu se u sobu. Sede na sto, uze selotejp i obavi zavoje. Istovremeno je zurio u mrtvog čoveka na podu sa mrtvo razjapljenim ustima. Zatim iz zamenikovog džepa izva-di novčanik, uze novac koji stavi u džep košulje, a novčanik baci na pod. Uze onda onu bocu s gasom i pištolj za klanicu i pravac kroz vrata i pravo u zamenikov auto i upali motor, pa malo u rikverc da ispravi i odmah na drum.

Na autoputu odabra jedan fordov nov model u kome je bio samo vozač. Uključi rotaciono svetlo i na kratko pritisnu sirenu. Ford uspori, stade u zaustavnoj traci. Čigur stade iza njega, isključi motor, prebaci onu bocu preko ramena i izađe iz kola. Vozač forda posmatrao ga je u retrovizoru. Pratio je kako prilazi.

U čemu je problem, šerife? upita čovek.

Gospodine, možete li da izađete iz vozila?

Čovek otvori vrata i izađe iz forda. O čemu se radi? upita.

Udaljite se koji korak od vozila, molim vas.

Čovek pođe unazad od svog forda. Čigur primeti nagoveštaj sumnje u očima čoveka koji je tek sad primetio vidljive tragove krvi po onom ko ga je zaustavio. Ali bilo je to prekasno za vozača forda. Čigur mu stavi ruku na glavu kao što to čine verski iscelitelji. Pneumatski pisak i okidač zazvučali su kao kad se zatvaraju vrata. Čovek bešumno skliznu na zemlju, sa okruglom rupom nasred čela, odakle je u mehurićima izbijala krv, slivajući se u njegove oči zatvarajući ih za navek za ceo vidljivi svet. Čigur obrisa šaku maramicom. Nisam želeo da krvlju uprljaš kola, kapiraš? reče Čigur.

Mos je sedeo na ivici grebena, pete čizama zakopane u vulkanski šljunak i polako je prelazio dvogledom preko pustinje koja se prostirala ispod njega. Dobar dvogled, nemački, sa uvećanjem dvanest puta. Šešir mu je bio zabačen pozadi. Laktovi naslonjeni na kolena. Pušku je držao prebačenu preko ramena i visila je na čvrstom kožnom remenu. Bio je to veliki kalibar 270, mauzer '98, sa rukohvatom i kundakom od višeslojnog drveta, javora i orahovine. Na pušci se nalazio teleskop iste jačine kao dvogled. Antilopa je bila udaljena nešto manje od jedne milje. Sunce se pojavilo pre manje od jednog sata i senke grebena, suvog rastinja i stena pružale su se daleko preko doline pod njim. Negde tamo bila je i Mosova senka. Spustio je dvogled i posmatrao predeo. Daleko na jugu su grube planine Meksika. Onamo šiblje niz reku. Na zapadu beskrajna spržena zemlja boje cigle pruža se duž cele granice. Suvo pljunu i obrisa usta o rame svoje pamučne radne košulje.

Puška može da radi pojedinačno i polurafalno. Najbolje do pola milje. Sa mesta gde se nalazio izabrao je da puca nešto niže od jedne duge naslage kamenja poreklom od lave, a razdaljina je bila sasvim u dometu. Loše beše to što bi mu do tog mesta trebalo skoro sat, a antilope su pasle i udaljavale se. Najbolje što mu je išlo na ruku beše da nije bilo vetra.

Kad je stigao do podnožja tog kamenja od lave, polako se ispravio i pogledom potražio antilope. Nisu se mnogo pomerile od kad ih je ranije ugledao, ali metak bi ipak morao da pređe dobrih sedam stotina jardi. Osmotrio je životinje kroz dvogled. Procena u razdaljini je nesigurna pri ovolikoj toploti i prašini u vazduhu, treperava izmaglica dolazi od prašine i polena. Nije bilo moguće naći drugi bliži zaklon i odložiti pucanj.

Svali se na rastresito kamenje nalik šljunku, skide jednu čizmu i stavi je na stenu i položi cev puške preko čizme kao oslonca i palcem otkoči okidač i zagleda se kroz teleskop.

One su stajale uzdignutih glava, sve do jedne, i gledale u njegovom pravcu.

Dođavola, prošaputa. Sunce mu je bilo za leđima, tako da su teško mogle primetiti odsjaj sočiva teleskopa. Ipak, nema greške da su ga primetile. Puška je imala obarač marke kandžar, podešen na otpor od devet unci i on povuče pušku i čizmu bliže sebi; učinio je to pažljivo, udahnuo ponovo i pomerio nišan sasvim majušno u pravcu životinje, koja mu je bila okrenuta celom dužinom tela. Znao je tačno koje je odstupanje metka na tom odstojanju. Daljina je bila nesigurna. Pruži prst u krivinu okidača. Očnjak divljeg vepra, koji je nosio na zlatnom lancu, skliznu na stenu pod njegovim ramenom.

Veliki kalibar dobro drmnu. Opalio je. I video je da su životinje ostale na istom mestu na kome su i bile. Za manje od sekunde teški metak prešao je rastojanje do životinja, a zvuku, prasku, bilo je potrebno duplo više. Antilope su stajale i gledale prašinu koja se digla tamo gde je udario metak. Odmah zatim kao da je udario grom. Uključise najveću brzinu i duge skokove dok su za njima odjekivali pucnji, ono baaang valjalo

se za njima i odbijalo od stena u prostranom predelu jutarnje samoće.

Ustade, gledajući kako nestaju. Podiže dvogled. Jedna životinja je nešto zaostala za drugima i malo je ćopala na jednu nogu i on pomisli da je metak dobio rikošet i zakačio životinju po tetivi. Istegli se i pljunu. Dodavola, reče.

Stado sasvim nestade iza vrhova stana prema jugu. Bledo naranđasta prašina koja je lebdela u jutru bez daška vetra polako se rasplinu i takođe nestade. Prazan i nem prostor pod suncem. Kao da se tu baš ništa nije dogodilo. Sede, navuče čizmu, podiže pušku iz koje izbaci upotrebljenu čauru i stavi je u džep košulje, pa prebaci na položaj zakočeno. Zabaci pušku i krenu.

Bilo mu je potrebno oko četrdeset minuta da prevali prvi deo bespuća. Odatle je nastavio uzbrdo duž jedne duge vulkanske kosine i produžio vrhom grebena na jugoistok iznad linije iza koje su životinje nestale. Uze opet dvogled. Polako je pretraživao teren. U daljini ugleda velikog kusog psa. Crn pas. Posmatrao ga je. Imao je veliku glavu i pale uši i teško je ćopao. Pas zastade. Okrenu se da pogleda iza sebe. Onda nastavi svojim putem.

Spusti dvogled i isprati psa pogledom. Nastavio je dalje. Pešaćio je duž grebena, palac je zakačio za remen puške, šesir držao zabačen pozadi. Košulja na leđima već mu je natopljena znojem. Na stenama je bilo piktograma urezanih pre možda hiljadu godina. Crteži ljudi koji su bili lovci kao i on. To je sav trag koji je od njih ostao.

Na kraju grebena počinjala je stenovita strmina i gruba staza, koja se oštro spuštala naniže. Grubo kratko šiblje, najviše ono koje zovu mačja kandža. Sede u izbočinu jedne stene,

osloni laktove na kolena i dvogledom prošeta po predelu. U dolini, na milju udaljenosti, stajala su tri vozila.

Dvogledom pokri širi prostor. Onda opet podiže dvogled. Kao da ima ljudi koji leže, prosuti po zemlji. Lupi čizmama o stenu i podesi fokus. Bila su to četiri manja pikapa sa vučom na sva četiri točka, možda model bronko sa velikim terenskim gumama a pozadi dizalice i galerija sa krovnim farovima. Činilo se da su ljudi mrtvi. Spusti dvogled. Opet uze dvogled. Opet ga spusti i nastavi da sedi. Nigde pokreta. Sedeo je tako dosta dugo.

Kad se približio vozilima, pušku je držao iznad kuka, otkočenu. Stade. Pažljivo je proučavao okolinu a onda vozila. Na sva vozila je pucano. Karoserije su bile prošarane linearnim rupama od metaka i odmah je znao da je to od automatskog oružja. Većina prozora bila je izrešetana kao i gume. Stajao je. Osluškiavao.

U prvom vozilu bio je čovek presamićen preko volana, mrtav. Malo dalje odatle dva tela ležala su u retkoj kržljivoj žutoj travi. Sasušena crna krv unaokolo. Zastade osluškujući. Ništa. Zujanje muva. Krenu prema zadnjem delu kamiona. Bio je tu jedan veliki pas od onih kakve je sretao po dolini. Pas je bio ustreljen. Pozadi je ležalo treće telo s licem prema zemlji. Onda pogleda kroz prozor ka čoveku u kamionu. Upucan je u glavu. Krv na sve strane. Produži do drugog vozila ali je ovo bilo prazno. Nastavi do mesta gde je ležalo treće telo. U travi je ležala sačmara. Sačmara je imala kraću cev, bio je tu i šaržer pištolja. Munu čoveka po čizmi. Polako je prelazio pogledom po niskim okolnim brežuljcima.

Treće vozilo, model bronko, bilo je sa otvorenim amortizerima i zatamnjenim staklima. Naže se i otvori vrata sa vozačeve strane. Na mestu vozača sedeo je čovek i gledao ga.

Mos odskoči unazad, podiže pušku. Lice čoveka bilo je u krvi. Jedva pomeri suve usne. *Agua*, reče. *Agua, por dios.*

Na čovekovom krilu ležao je automatski pištolj H/K sa crnim najlonskim kaišem i Mos zgrabi pištolj i koraknu unazad. *Agua*, reče čovek. *Por dios.*

Nemam vode.

Agua.

Mos ostavi otvorena vrata i prebaci H/K preko ramena i krenu. Čovek ga je pratio pogledom. Mos zaobiđe pikap s prednje strane i otvori suprotna vrata. Podiže rezu i presavi sedište napred. Zadnji deo za robu bio je pokriven srebrnastom ciradom. Povuče ciradu. Gomila paketa veličine cigle umotani plastikom. Držeći na oku čoveka, on izvadi nož i zaseče omot jednog paketa. Izbi neki mrki prah. Liznu kažiprst i umoči ga u prah i pomirisa. Onda obrisa prst o farmerke i navuče ciradu preko paketa. Povuče se. Opet je posmatrao okolinu. Ništa. Udaljio se od kamioneta i zastao posmatrajući niske brežuljke. Greben lave. Ravni predeo prema jugu. Izvadi maramicu i vrati se natrag i obrisa sve što je dodirnuo. Kvaku na vratima i rezu za sedište i ciradu i plastični paket. Pređe na drugu stranu vozila i obrisa sve i sa te strane. Pokušavao je da se seti šta je još dotakao. Onda ode natrag do prvog kamioneta i otvori vrata maramicom i pogleda unutra. Otvori poklopac male ostave pored volana i zaviri. Pa zatvori. Posmatrao je mrtvog čoveka za volanom. Ostavi otvorena vrata i ode na vozačevu stranu.

Vrata su bila puna rupa od metaka. I šoferšajbna. Mali kalibar. Šest milimetara. Možda je ovaj uzvratio vatru. Rupe od metaka kao šara. Otvori vrata i pritisnu dugme za prozorsko

staklo, ali nije bilo kontakta. Zalupi vrata i opet stade. Pogleda prema niskim brežuljcima.

Čučnu i skide pušku sa ramena i spusti je u travu i uze H/K i otvori šaržer. U cevi je bio jedan metak, ali u šaržeru još samo dva. Pomirisa otvor cevi. Prebaci pušku preko jednog ramena, a H/K automatski pištolj preko drugog. Ode opet do onog čoveka i pokaza mu šaržer. Još? reče. Ima još?

Čovek klimnu glavom. *En mi bolsa.*

Govoriš engleski?

Čovek ne odgovori. Pokušao je da nešto pokaže pokretom brade. Mos ugleda dva šaržera kako vire iz džepa jakne koju je imao na sebi. Mos pruži ruku u kabinu i uze ih i odmaknu se. Miris krvi i fekalija. Ubaci pun šaržer u H/K a druga dva u džep. *Agua*, opet će čovek.

Mos se obazre na sve strane. Reko sam ti već. Nemam vode.

La puerta, reče čovek.

Mos ga pogleda.

La puerta. Hay lobos.

Nema lobos. Nema vukova.

Si, si. Lobos. Leones.

Nema lavova.

La puerta.

Mos ramenom zalupi vrata.

Vrati se do prvog kamioneta i zagleda se kroz otvorena vrata sa strane suvozača. U vratima nije bilo rupa od metaka ali je bilo krvi na sedištu. Ključ je bio u kontaktu i on ga okrenu i onda pritisnu dugme za prozorsko staklo. Staklo se škripući podiže iz rama vrata. Dve rupe od metaka i sasušeni trag krvi

sa unutrašnje strane stakla. Razmišljao je šta je to bilo. Pogleda na zemlju. Tragovi krvi po ilovači. Krv po travi. Pogleda u pravcu iz koga je kamionet morao doći. Mora biti još jedan čovek. A to nije onaj druškan koji moli za vodu.

Napravi široki krug da nađe trag koji su točkovi ostavili u patuljastoj travi. Na suncu se mora videti. Evo. Ovde. Naišao je na trag čoveka i krenuo da ga prati i naišao je na krv u travi. Onda na još krvi.

Nećeš daleko, reče. Možda misliš da hoćeš. Al' nećeš.

Napusti trag i uputi se ka uzvišenju držeći H/K u ruci, otkočen. Pređe pogledom prema jugu. Ništa. Vrteo je među prstima očnjak divljeg vepa koji je visio izvan košulje.

Do sada si, reče, skriven negde u nekoj senci. A blizu nule su moje šanse da ugledam tebe pre nego što ti ugledaš mene. Tvoje šanse su bolje ako se izgubiš.

Čučnu. Laktovi na kolenima. Dvogledom krenu po čitavoj okolini. I stenovitom obzorju i ravnici. Sede, prekrsti noge i poče pažljivije da osmatra teren. Pažljivije i sporije. Onda spusti dvogled. Mirno je sedeo. Samo fali da me ovde neko ukoka, reče. Da mi izbuši glupo dupe. Nećemo to tako.

Okrenuo se i pogledao prema suncu. Bilo je oko jedanaest sati. Ne znamo ni kad se ono tamo izdešavalo. Možda tokom prošle noći. A možda je bilo pre dve noći. Može biti i pre tri.

A možda je bilo baš prošle noći.

Stigao je povetarac. Ovlaš gurnu šešir unazad i obrisa čelo širokom šarenom vratnom maramom i onda zadenu maramu u bočni džep farmerica. Pogleda onda na kameniti plato na istočnom horizontu. Ništa što je ranjeno ne ide uzbrdo. Ne dešava se.

Bio je to težak muški uspon do vrha grebena i bilo je skoro podne kad je stigao. Daleko prema severu mogao je da vidi siluetu traktora sa prikolicom kako se kreće kroz treperavo obzorje. Deset milja. Možda petnaest. Autoput br. 90. Sede i dvo-gledom panoramski pređe po daljini. Prestade da osmatra.

U podnožju kamenite padine nalazilo se nešto malo i plavo. Izoštrio je i dugo posmatrao. Nije bilo pokreta. Ispitivao je okolinu. Onda je nastavio da osmatra. Prođe veći deo sata pre nego što se diže i krenu pravo dole.

Mrtvac je ležao naspram stene sa niklovanim službenim automatskim pištoljem koji je ležao ukoso u travi i između njegovih nogu. Skliznuo je postrance. Oči su mu bile otvorene. Izgledalo je da posmatra nešto malo u travi. Krv je bila po zemlji i krv je bila po steni iza njega. Krv je još bila tamno crvena, ali bila je i zaklonjena od sunca. Mos podiže pištolj i palcem pritisnu osigurač i otpusti oroz. Saže se i pokuša da obriše krv na delu nogavice mrtvaca, ali krv se već bila dobro zgrušala. Uspravi se i zadenu pištolj pozadi za pojas i pomeri šesir sa čela i obrisa čelo rukavom košulje. Okretao se ispitujući pejzaž. Velika i teška kožna kancelarijska tašna stajala je uspravno pored kolena mrtvog čoveka i Mos je apsolutno znao šta se nalazilo u toj aktovki i uplašio se na način koji nije shvatao.

Kad je najzad podigao kožnu aktovku, poneo ju je u stranu i seo u travu i pustio je da puška sklizne sa ramena i otkloni je sa strane. Sedeo je skupljenih nogu sa H/K u krilu i sa tašnom koja je stajala između njegovih kolena. Onda otkopča dva zatvarača i otpusti mesinganu kopču i podiže poklopac i savi ga unazad.

Do samog vrha bile su novčanice od sto dolara. Novčanice su bile povezane bankarskom trakom i na svakom svežnju bio je pečat i odštampano 10.000 dolara. Nije znao kuda ovo vodi, ali imao je sasvim dobru ideju.

Sedeo je i gledao u sadržaj tašne i onda zaklopio tašnu i oborio glavu. Ceo njegov život je bio tu pred njim. Dan za danom od zore do mraka dok ne padne mrtav. I sve se to skuvalo i zgusnulo u četrdeset funti papira koji može stati u veću školsku torbu.

Podiže glavu. Laki severni vetar. Osvežavajući. Sunčano. Jedan sat po podne. Pogleda na čoveka koji je ležao sasvim mrtav u travi. Imao je dobre čizme od krokodilske kože koje su, natopljene krvlju, postajale crne. Tu je skončao život. Ovde na ovom mestu. Udaljene planine na jugu. Vetar u travi. Tišina. Zatvori kožnu torbu, pritisnu sve kopče, onda ustade i prebaci pušku preko ramena pa podiže automatski pištolj i krenu pravcem u kome je bila njegova senka.

Mislio je da zna kako da dođe do svog pikapa a istovremeno je pomišljao na lutanje pustinjom po mraku. U pustinji Mohave bilo je dovoljno zvečarki i, ako bi ga neka noćas ugrizla, sva je verovatnoća da će se pridružiti onima tamo koji leže posle vatrene žurke i onda će kožna aktovka i njen sadržaj dobiti novog vlasnika. Razmišljajući tako, pojavio se i problem kako prepešačiti toliki otvoren prostor usred dana i sa automatskim oružjem preko ramena i sa torbom sa nekoliko miliona dolara. Pored svega ovoga bilo je mrtvački ozbiljno i sigurno da će neko doći da potraži novac. Možda više njih.

Pomisli da se vrati po sačmaru i municiju za sačmaru. Čvrsto je verovao u sačmaru. Pravi privrženik. Vernik. Čak je

pomislio da odbaci automatski pištolj. Posedovanje se kažnjavalo zatvorom.

Ipak ništa nije odbacio i nije se vratio do onih kamioneta. Uputio se dalje, kroz useke u vulkanskim grebenima, presecajući čas ravnu čas talasastu niziju. Kasno tog dana stiže do puta ka ranču gde je došao tog istog dana pre svitanja. Onda, posle jedne milje, bio je kod svog kamiončeta.

Otvori vrata i unese pušku. Sedište vozača obori napred i pozadi spusti kožnu aktovku i automatski pištolj. Kalibar 45 i dvo-gled stavi na sedište pored. Pope se u vozilo i vrati oboreno sedište i gurnu ga koliko je god moglo unazad i stavi ključ za startovanje motora. Skide šešir i izvi se unazad i tako ostade neko vreme, glave oslonjene na hladno staklo pozadi i zatvorenih očiju.

Približio se autoputu i prvo je protandrkao preko greda koje su kao mostić preko dugačkog jarka odvajale ravnice od zabrana za goveda. Uključio je farove. Vozio je na zapad u pravcu Sandersona i držao se gornje granice dozvoljene brzine. Zaustavio se kod benzinske pumpe na istočnoj strani grada da bi uzeo cigarete i vodu za piće i onda produžio prema kraju pod imenom Pustinjski Vazduh i zaustavio se pred jednom kamp-prikolicom i ugasio motor. Unutra je gorelo svetlo. Možeš da doživiš i stotu, reče sebi, i ovakav dan se neće ponoviti. Odmah se pokajao što je to pomislio.

Izvadio je iz pregrade baterijsku lampu i izašao iz kola i poneo automatski pištolj i kožnu tašnu koju je uzeo iza sedišta i puzeći se zavukao pod prikolicu. Ležao je u prašini i gledao u dno prikolice. Jeftina plastika i šperploča. Ostaci izolacionog materijala. Ugura H/K u jedno čoše, pokri ga parčetom izolacije i ostade da leži. Razmišljao je. Onda ispuza napolje,

vukući tašnu, i otrese prašinu sa sebe i, preko nekoliko stepenica, uđe unutra.

Ona je bila ispružena na sof i gledala TV i pijuckala kokolu. Nije ni pomerila pogled. Tri sata, reče ona.

Mogu ja da odem pa da posle dođem.

Ona ga pogleda preko naslona sofe i vrati pogled na TV. Šta imaš u tog školskoj torbici?

Puna je love.

Aha. Malo sutra.

On ode do kujnice i uze pivo iz frižidera.

Mogu li da dobijem ključeve kola? reče žena.

Gde bi ti?

Po cigarete.

Cigarete?

Da, cigarete. Sedim i dreždim ovde ceo dan.

A cijankalijum? Kako s tim stojimo?

Samo mi daj ključeve. Dođavola, hoću da sedim napolju i da pušim.

On povuče gutljaj piva, vrati se u sobu i spusti se na jedno koleno, pa gurnu torbu pod krevet. Ustade. Nabavio sam cigarete, reče. Sad ću ih doneti.

Spusti pivo na šank. Izade napolje i vrati se sa dve pakle cigareta, kao i dvogledom i puškom preko ramena. Pruži joj cigarete i ode do spavaće sobice.

Odakle ti taj pištolj? začu se njen glas.

Odande gde se deli.

Kupio si ga?

Ne. Našao sam ga.

Ispravila se na sof. Sad je sedela. Levelin?

Vratio se. Šta je? reče. Prestani da zvocaš.

Šta si dao za tu stvarčicu?

Ne moraš sve da znaš.

Koliko?

Rekoh ti. Našao sam.

Je li? To se desilo malo sutra.

On sede na sofu i podiže noge na stočić za kafu i otpi pivo.

Nije moj, reče. I nisam kupio nikakav pištolj.

Najbolje da nisi.

Ona otvori jedno paklo cigareta. Izvadi jednu cigaretu i pripali upaljačem. Gde si bio ceo dan?

Iš'o sam da ti uzmem cigarete.

U stvari, neću ni da znam. Neću da znam ništa od tvojih kombinacija.

On uze još jedan gutljaj piva i klimnu glavom. Uspeće, reče.

Mislim da mi je bolje da ništa ne znam i da neću da znam.

Nastavi da trtljaš i nateraćeš me da te obalim i poševim.

Jak na rečima.

Samo nastavi

Ja ti rekoh.

Pusti me da dovršim ovo pivo. Onda ćemo videti šta si mi rekla i šta mi nisi rekla.

Kada se probudio bilo je 1:06 na digitalnom satu na stočiću kraj kreveta. Ležao je gledajući u plafon, odsjaj spoljne gasne lampe kupao je spavaću sobu hladnom i plavičastom svetlošću.

Kao zimska mesečina. Ili kao neka druga vrsta meseca. Nešto zvezdano i strano bilo je u toj svetlosti na koju se navikao i pri kojoj se bolje osećao. Sve sem da se spava u mraku.

Izvuče noge ispod pokrivača i sede. Pogleda njena gola leđa. Njenu kosu na jastuku. Povučte pokrivač i pokri joj ramena pa ustade i ode u kujnu.

Izvadi bocu vode iz frižidera, odvrnu zatvarač i počte da pije pri svetlu otvorenih vrata frižidera.

Stajao je držeći flašu, na kojoj su od hladnoće izbijale šare. Gledao je kroz prozor i dole niz autoput prema svetiljkama. Tako je stajao. To je potrajalo.

Kad se vratio u spavaću sobu, podigao je gaće sa poda, navukao ih, otišao u kupatilo i zatvorio vrata. Prošao je kroz kupatilo i ušao u drugu spavaću sobu i izvukao je torbu ispod kreveta i otvorio.

Sede na pod sa torbom među nogama i zagrebe u dubinu pored svežnjeva novčanica. Po dvadeset svežnjeva u svakoj naslaganoj gomili. Vрати sve u torbu i poravna. Puta dvanaest. To je umeo i napamet da izračuna. 2,4 miliona. Sve stare novčanice. Zurio je u lov. Sa ovim moraš veoma ozbiljno. Ne možeš se ponašati kao da je samo stvar sreće.

Zatvori torbu i zakopča sve što se zakopčava i gurnu je pod krevet, ustade i zagleda se kroz prozor prema zvezdanom nebu iznad stenovite oštne padine severno od grada. Mrtva tišina. Čak ni pas. Nije se probudio zbog novca. Jeste li mrtvi vi tamo? reče. Ne, dođavola, niste mrtvi.

Ona se probudila dok se on oblačio i okrenula se u kreveti i gledala.

Levelin?

A?

Šta to radiš?

Oblačim se.

Gde si krenuo?

Napolje.

Ej, srce, gde si stvarno krenuo?

Nešto sam zaboravio da uradim. Vratću se.

Šta ćeš to da uradiš?

On otvori fioku, izvadi kalibar 45 i proveri da li je napunjen, pa zadenu pištolj za pojas. Okrenu se i pogleda je.

Krećem da završim nešto ludo i glupo i uprkos tome ipak idem. Ako se ne vratim, reci mojoj majci da je mnogo volim.

Tvoja majka je umrla, Levelin.

U tom slučaju ja ću joj reći.

Ona sede na ivicu kreveta. Levelin, je l' hoćeš da umrem od straha? Jesi li u gadnom sosu?

Ne. Nastavi da spavaš.

Kako sad da spavam?

Neću ja dugo.

Idi dođavola, Levelin.

On krenu prema vratima, pa se osvrnu. Šta ako se ne vrnem? Ako za mene nema rikverc? Jesu li to bile poslednje reči koje si mu uputila?

Ona krenu za njim prema kuhinji, navlačeći kućnu haljinu. On ispod sudopere izvadi bocu od jednog galona i odvrnu slavinu česmovaače da je napuni.

Znaš li koliko je sati? reče ona.

Aha. Znam. Znam koliko je sati.

Srce, neću da ideš. Gde si krenuo? Neću da ideš.

Tu se slažemo, dušo. Ni ja ne želim da idem. Vратиću se. A ti nemoj da ludiš.

Zaustavi se kod benzinske pumpe ispod bandere koja je bacala dobro svetlo, ugasi motor i izvadi iz pregrade detaljnu mapu tog kraja i otvori mapu preko sedišta i poče da je proučava. Najzad obeleži mesto gde je mislio da se nalaze oni kamioneti i onda pronađe lokalni zemljani put koji je vodio do kapije za stoku kod Harkli ranča. Na svom vozilu imao je dobre terenske gume i dve rezervne ali ipak je ovo bio negostoljubiv teren. Povukao je crtu na mapi i gledao kako je obeležio. Onda je proučavao teren obeležen na mapi i povukao drugu liniju. Nastavio je da sedi, upijajući obeleženu mapu. Kad je uključio kontakt i izašao na autoput, bilo je dva i petnaest, ujutru i po noći, put je bio pust, auto-radio nije hvatao ni jednu lokalnu stanicu, radio-skala bila je mrtva od jednog do drugog kraja.

Parkirao je kod kapije. Izašao je i otvorio kapiju i uterao svoj pikap, pa je izašao i zatvorio kapiju i zastao osluškujući tišinu. Onda se vratio u kabinu i povezo na jug po lokalnom rančerskom putu.

Nije još bilo potrebe da uključi menjač za prenos na sva četiri točka i vozio je u drugoj brzini. Svetlo meseca nisko na horizontu tamo ispred njega bacalo je blede sjaj preko tamnih brda i izgledalo je kao neko pozorišno osvetljenje. Skrenuo je iza mesta gde je prethodnog jutra parkirao i našao se na putu koji je verovatno nekad služio za kolske zaprege i koji je vodio na istok preko prostranog poseda Harkli ranča.

Kad se mesec podigao, izgledao je naduven i bled i, delimično zaklonjen brdima, nije mogao da osvetli dobro ceo predeo ali se ipak moglo videti i on isključi farove.

Posle pola sata zaustavio se i parkirao i krenuo prema jednoj uzvišici i zaustavio se da osmotri predeo prema istoku pa prema jugu. Mesec se još više podigao. Svet u plavetnilu. Vidljive senke oblaka koji se vuku dolinom. I žurno prelaze uzvišice. Sede na rapavu ravnu stenu i ukrsti čizme. Nigde kojota. Ničega. Odlično za nekog meksikanskog krijumčara droge. Da. Jeste. Uvek ima nekog kome nešto odgovara.

Kada se vratio u pikap, napustio je putić i vozio je uz pomoć mesečine. Prošao je ispod jednog vulkanskog uzvišenja na kraju doline pa opet skrenuo na jug. Imao je dobru orijentaciju u prirodi. Vozio je preko terena koji se pružao ispod grebena i koji je pročešljao prethodnog dana i ponovo se zaustavio da osluškuje. Onda je iz panoramskog fara na kabini izvadio sijalicu i stavio je u pepeljaru. Uz pomoć baterijske lampe ponovo je proučavao mapu. Kad je sledeći put zaustavio vozilo, isključio je motor. Sedeo je uz spušten prozor. Sedeo je tako dugo.

Parkirao je kamionet oko pola milje iznad kraja ravne kamenite zaravni i onda izvadio plastični bidon s vodom a bateriju gurnuo u džep iznad kuka. Onda sa sedišta uze 45, polako zatvori vrata s palcem na pritisnutoj rezi. Obazre se levo-desno pa se uputi u pravcu onih kamioneta.

Stajali su isto kao kad ih je ostavio, nagnuti malo na stranu na kojoj su meci izbušili gume. Prilazio je držeci 45 u ruci. Mrtva tišina. Možda zbog meseca. Njegova senka pravila mu je društvo i to mu se nije dopadalo. Loše osećanje. Neovlašćeni prolaznik. Među mrtvacima. Ne budi čudak, reče sebi. Nisi jedan od njih. Još ne.

Vrata bronko kamioneta behu otvorena. Kad je video, spustio se na jedno koleno. Spusti kanister s vodom na zemlju. Glupa magarčino, reče. Eto ti na. Previše si glup da preživiš.

Okrenuo se polako, osmatrajući prvo bližu pa onda dalju okolinu. Jedino što je mogao da čuje behu otkucaji njegovog sopstvenog srca. Prišao je bliže i sagnuo se pored otvorenih vrata. Čovek se bio prevrnuo postrance. Još uvek vezan sigurnosnim pojasom. Sveža krv na sve strane. Mos izvadi baterijsku lampu iz džepa i zakloni staklo šakom a onda uključi svetlo. Ustreljen pravo u glavu. *No lobos. No leones.* Ni vukova, ni lavova. Baci prigušeno svetlo na tovarni deo iza sedišta. Sve odneto. Ugasi bateriju i stade. Polako ode do mesta na kome su ležala ostala tela. Sačmara je nestala. Mesec na nebu popeo se još više. Skoro kao dan. Osetio se kao da je zatvoren u zapečaćenom krčagu.

Bio je već na pola uzbrdice u pravcu svog kamioneta kad ga nešto natera da stane. Sagnuo se, držeći otkočen pištolj preko kolena. Na svetlu mesečine mogao je da vidi svoj kamionet pri vrhu. Začkiljio je da bolje vidi. Bio je tamo neko, stajao je pored vozila. Onda nestade iz vidnog polja. Svaki opis budale, reče sebi, odgovara ti savršeno. A sada ćeš i da umreš.

Gurnu 45 pozadi za pojas ispod kaiša i požuri koliko je mogao prema grebenu od lave. Iz daljine dopre zvuk paljenja motora kamiona. Mesečina pređe preko grebena i osvetli mesto na kome je bio. Dade se u trk.

Kad se dokopao stena, kamion se već bio spustio na pola puta, svetlo farova poskakivalo je po kamenju. Potražio je zaklon. Nije bilo vremena. Baci se pljoštimize na zemlju, licem u travu sa rukama preko glave. Čekao je. Ili su ga videli ili nisu. Čekao je. Kamion prođe blizu njega. Kad je zamakao, on ustade i krenu da se pentra prema višoj koti.

Na pola puta zastade, duboko udišući vazduh i pokušavajući da oslušne. Svetla su bila negde ispod njega. Sad nije mogao da

ih vidi. Nastavi da se penetra. Posle nekog vremena mogao je da raspozna tamne obrise vozila tamo dole. Onda onaj kamion krete natrag uzbrdo po kamenitoj kosoj ploči. Ugašenih farova.

Ležao je priljubljen uz pljosnatu stenu. Snop panoramskog fara pređe preko pejzaža lave. Kamion uspori. Mogao je da čuje motor u leru. Veliki moćan motor. Pokretni reflektor opet prošara preko stenja. Sve je u redu, reče. Treba se izvući iz ove bede. Bilo bi najbolje za sve.

Motor poveća broj obrtaja i onda opet ostade na leru. Dubokim zvukom oglašavao se auspuh. Bog bi ga znao kuda će sad. Malo kasnije produži u pomrčinu.

Kad je stigao do prevoja grebena, savi se i uze 45, stavi ga za pojas i otkoči, pa ponovo počeo da ga posmatra. Prvo prema severu, onda prema istoku. Ni traga od kamiona.

Kako bi ti se svidelo da budeš u svom starom kamiončiću i da pokušaš da umakneš od njihove moćne mašine? upita sebe. A onda je shvatio da više nikad neće videti svoj kamiončić. Tako je, reče. Mnogo je stvari koje više nećeš videti.

Snop reflektora pojavi se opet i pređe preko grebena. Mos leže na stomak. Mogao je samo da gleda. Snop se ponovo vrati.

Da znaš da je ovde u brdima neko sa tvoja dva miliona dolara, u kom trenutku bi odustao od toga da ga tražiš?

Tačno. Ne postoji takav trenutak.

Ležao je i osluškivao. Pikap se nije čuo. Počeka neko vreme, ustade i krete naniže dužom stranom grebena. Zastajkivao je. Osmatrao. Tamo dole pod mesečinom prostirala se ravnica široka i tiha. Nema šanse da se preko nje prebaci a nema ni bilo gde drugde da se ode. 'Ajde, daso, kakvi su ti sada planovi?

Četiri sata ujutru. Da li znaš gde je sad tvoj momak?

Moglo bi možda ovako. Žedan si. Što ne odeš do kamiončeta i uzmeš bidon s vodom i napojiš idiota?

Mesec je stajao visoko i bio je mali. Dok je nastavio da se penje držao je dolinu na oku. Koliko si motivisan? reče.

Dobro i proketo motivisan.

Nikad dovoljno.

Mogao je da čuje kamion. Stajao je gore prema grebenu sa isključenim farovima i krenuo je duž odseka da bi se spustio prema niziji. Mesečina. Ispružio se u pokušaju da se utisne u stenu. Uz sve loše vesti, misli mu predoše na škorprije i zvečarke. Njihov teren. Reflektor je prelazio preko grebena levo-desno kao da vesla. Metodično. Svetlosni snop pa mrak pa opet isto. Nije se pomicao.

Kamion pređe na drugu stranu pa se vrati. Urlao je u drugoj brzini, zastajao, turirao. Na laktovima se pomerio kako bi imao bolji pogled. Imao je posekotinu na čelu i krv je počela da mu klizi u oko. Nije ni znao gde se posekao. Obrisao je oko spoljnjim delom šake i šaku o farmerice. Skide maramu i pritisnu je na glavu.

Mogao bi na jug do reke.

Aha, Mogao bi.

Manje pregledan teren u tom pravcu.

Manje ne znači nevidljiv.

Okrete se i dalje pritiskajući maramu na čelo. Ni traga od oblaka koji bi smanjili vidljivost.

Kad svane valjalo bi da si negde.

Bilo bi dobro kod kuće u krevetu.

Posmatrao je dolinu iz koje je dopirala samo tišina. Amfiteatar prostran i bez daha. Čekanje. Imao je ovakav ose-

ćaj ranije. U jednog drugoj zemlji. Nikad nije ni pomislio da će mu se taj osećaj vratiti.

Čekao je dugo. Kamionet se nije vratio. Uputio se duž grebena. Na jug. Zastajao je i osluškivao. Ništa. Ni kojot.

Kada se spustio do rečne doline nebo na istoku pokazalo je prve vesnike svetla. Noć više nije mogla da bude tamnija i mračnija. Nizija je išla sve do reke. Oslušnuo je još jednom i poslednji put i onda potrčao.

Trebalo je savladati dobar deo terena i ostalo mu je još oko dvesta jardi od reke kad je začuo pikap. Prvi zraci dana izbijali su iznad brda. Kada se osvrnuo, primetio je prašinu naspram prosvetljene linije neba. Još uvek su bili skoro jednu milju iza njega. U tiho i mirno praskozorje zvuk pikapa nije delovao ništa više zastrašujući od zvuka motornog čamca na jezeru. Onda je začuo zavijanje motora pri promeni brzine. Izvuče iz pojasa 45 kako mu ne bi ispaio i dade se u ludi trk na život i smrt.

Kad se ponovo osvrnuo, kamion je već dobro smanjio rastojanje. Još je bio sto jardi od reke i nije imao pojma šta će zateći na obali kad je se dočepa. Strma litica klisure. Prvi dugački zraci sunca stigoše kroz prolaze između brda na istoku i lepezasto osvetliše predeo u kome se on nalazio. Pikap je bio sav u svetlu. Od pozicionih svetala do svih farova. Motor je zavijao i kamionet je čak odskakao od zemlje.

Neće te upucati, reče. Previše bi izgubili da te upucaju.

Začu se puška i zvuk prelete preko njega. Prozuja mu iznad glave nešto kao najkraći šapat i on shvati da je to pucanj koji nestade nad rekom.

Osvrnuo se. Na kamionetu je stajao čovek, jednom rukom pridržavao se za krov kabine, drugom je prigrlio pušku.

Dokopao se reke koja je, izlazeći iz kanjona, na tom mestu pravila široku krivinu i nastavljala da teče duž guste vodene trske. Nizvodno je udarala u stenoviti čep, penušala i nastavljala tok ka jugu. U dnu kanjona još je bio mrak. Probijao se i padao i kotrljao se i dizao da bi se dočepao dugačke peskovite zaravni tik uz reku. Nije prešao ni pet-šest jardi kad shvati da za to neće imati vremena. Osvrnu se prema uzvišici sa koje se sjurio, baci se na zemlju kotrljajući se, u obe ruke već je držao 45.

Nastavio je da se kotrlja a i klizao je nizbrdo, oči su mu bile skoro zaslepljene od prašine i blata kroz koje se valjao i probijao, pištolj je čvrsto priljubio uz grudi. Onda je sve prestalo i on je jednostavno padao. Otvorio je oči. Nad njim je bilo novo jutro, koje je polako ovladavalo.

Grubo udari u poveću gomilu šljunka i jeknu. Nastavi da se kotrlja kroz oštru travu i bodljikavi korov. Telo se zaustavilo. Ležao je na stomaku boreći se za vazduh.

Nije bilo pištolja. Otpuzao je natrag kroz poleglu travu dok ga nije našao i podlakticom skinuo prašinu i blato sa cevi. Usta su mu bila puna peska. I oči. Opazio je dva čoveka naspram svetlog neba. Otkočio pištolj i opalio u njihovom pravcu. Onda ih opet nije bilo.

Znao je da nema vremena da otpuzi do reke i zato je ustao i pojurio. Pod njegovim čizmama šljunak je škripao i leteo. Bez daha stiže do peščane trake uz samu vodu. Izvadi ključeve i novčanik, stavi ih u džep od košulje, džep zakopča. Hladan vetar, koji je duvao sa reke, mirisao je na gvožđe. Osećao je. Odbacio je bateriju. Zakočio je 45 i zadenuo ga u petlju za alat na farmericama. Strgnuo je čizme i zadenuo ih ispod kaiša, donovima nagore, pritegnuo kaiš što je mogao jače i bacio se u reku.

Hladnoća mu preseče dah. Duvao je, borio se za dah plivajući više na leđima i s pogledom prema obali. Nikoga. Okrenu se i zapliva jače.

Matica ga je nosila prema okuci na rečnom toku i pravo na stene. Odgurivao se nogama i rukama. Litica nad njim postala je crna a vodeni tok u senci tamno mutan i valovit. Kad je najzad dospeo do mirnije vode i pogledao prema litici, ugledao je na vrhu parkiran kamionet ali nikoga pored njega. Opipao je da proveri da li su mu čizme i pištolj i dalje tu i zaplivaao prema suprotnoj dalekoj obali.

Kad je najzad izbauljao iz vode, tresao se od hladnoće. Bio je skoro jednu milju nizvodno od mesta sa kog se bacio u reku. Čarape više nije imao i potrčao je bos prema tršćanom šipražju. U stenama veće tanjiraste rupe u kojima su možda nečiji preci spremali hranu. Kad se ponovo osvrnuo, kamioneta nije bilo. U odrazu neba videle su se siluete dva čoveka kako trče duž litice. Skoro se bio dočekao šipražja kad oko njega sve zazveča i kad začu jak huk a onda eho sa suprotne obale.

Bio je pogođen je u nadlakticu i peklo je kao da je stršljen. Pritisnu šakom druge ruke to mesto i baci se u šipražje, olovna kuglica do pola zarivena u zadnju stranu nadlaktice. Leva noga nije ga najbolje slušala a i disanje mu je pravilo poteškoće.

Duboko u šipražju pao je na kolena i ječao je boreći se za vazduh. Otkopčao je kaiš i pustio da čizme padnu na pesak, spustio ruku i izvukao 45 i položio ga sa strane i opipao ranjenu ruku. Olovna kuglica je ispala. Otkopčao je košulju, skinuo je i okrenuo ruku da vidi ranu. Bila je veličine kuglice, malo je krvarila, sa koncima košulje u rani. Čitava zadnja strana ruke postajala je gadno modra. Iscedio je košulju od vode i navukao je opet i zakopčao i

navukao čizme, ustao i vezao opasač. Podigao je pištolj, rastavio ga i obrisao i dunuo kroz cev pa ga opet sklopio. Nije bio siguran da li će moći da puca ali pomislio je da možda hoće.

Izašao je iz šipražja na delu oboda koji je bio najudaljeniji od obale i okrenuo se da pogleda ali trska je rasla uvis do tri-deset stopa i ništa nije mogao da vidi.

Nizvodno uz reku nalazila se široka zaravan i šumarak topola. Dok je uspeo da dogega donde stopala su ga uveliko pekla jer je hodao bez čarapa u mokrim čizmama. Ruka mu je bila natečena i u njoj je osećao puls, ali krvarenje je izgleda prestalo. Popeo se na podužu traku šljunka na suncu i seo. Skinuo je čizme i pogledao na crvene plikove na petama. Čim je seo, noga ga je opet zbolela.

Uze nož koji mu je visio na opasaču pa ustade i opet skide košulju. Odseče rukave u visini ramena. Sede i umota pete pa navuče čizme. Vрати nož u kaniju, pričvrsti opasač, podiže pištolj. Osluškiуao je. Јedan kos crvenkastih krila. Ništa.

Kada se okrenuo da pođe јedva чујan zvuk pikapa dopro je do njega. Dolazio je iz daleka uz reku. Pokušao je da ga pronađe pogledom, ali nije uspeo. Pomislio je da su do sada ona dva čoveka verovatno prešla reku i da su negde iza njega.

Krenuo je između drveća. Neka stabla izranjala su iz reke. Visok vodostaj. Mnoštvo korenja upleteno oko stena. Ponovo izu čizme da bi prešao preko a da iza sebe ne ostavi tragove i počе da se penje uz dugačku stenovitu padinu koja se pružala prema јужnoj strani rečnog kanjona, noseći čizme, zavoje napravljene od rukava košulje i pištolj, istovremeno držeći na oku teren koji se nalazio ispod njega. Sunce je bilo visoko iznad kanjona a stene preko kojih se probio biće suve za koji

minut. Negde pri vrhu zastade i leže na stomak a čizme spusti u travu pored sebe.

Do samog vrha bilo je potrebno ne više od deset minuta, ali on pomisli da tih deset minuta nikako nema. Nad klisurom se pojavi jastreb. Čekao je. Posle nekog vremena jedan čovek izađe iz šipražja nešto uzvodno, pogleda i zastade. Nosio je automat. Neki drugi čovek pojavi se nešto niže od ovog prvog. Izmenjaše kratke poglede i nastaviše.

Prošli su ispod njega i on ih je ispratio pogledom dok se nisu izgubili dalje niz reku. Čak nije ni razmišljao o njima. Pomišljao je na svoj kamionet. Kad se zgrada suda otvori u ponedeljak u devet pre podne neko će reći broj sa njegove registarske tablice i odmah će se znati i njegovo ime i adresa. Taj neizbežni trenutak bio je daleko tek dvadeset i četiri sata. Onda će saznati ko je on i nikad neće prestati da ga traže. Nikad, kao kad je nikad nikad.

Ima brata u Kaliforniji ali šta bi njemu mogao da kaže? Arture, postoje tamo neki dečkići koji bi da te posete i da ti gurnu muda u mlin i da okreću ručicu dok ti ih ne zgnječe da bi im otkrio gde sam ja ili gde nisam. Mogao bi da počneš da razmišljaš o selidbi u Kinu.

Sede, umota pete, navuče čizme i zagleda se u najviši kraj kanjona. Ostali pejzaž bio je ravan i prostirao se tako na jug i na istok. Crvena zemlja i škrljac. Planine u daljini a i nešto bliže. Ničeg drugog.

Vrelina. Vazduh se prelamao i svetlucao od vreline. Zadenu pištolj za pojas, pogleda na reku još jednom i onda krenu na istok. Langtri u Teksasu bio je udaljen trideset milja. Trideset milja ako se računa prava linija a za to je potrebno postati ga-

vran. Možda i nešto bliže. Ovako deset sati. Dvanaest. Stopala su ga bolela. I noga. I grudi. I ruka. Reka je nestajala iza njega. Reka, reče, a on ne utoli žed.